

И на брегове-те върше-то златятъ.
 Сичко съ радостъ пълно, сичко се смѣе,
 И нѣжны-атъ славей сладостно пѣе.
 Въ китны-тѣ джбравы птички-тѣ летатъ
 И горъ отъ стебла-та весело пѣйтъ.
 Вътрець имъ пригласа въ полскы равнины
 И далечъ разноси тѣхны-тѣ пѣсни.
 Кристалны-тѣ воды весело шѣмтатъ.
 Въ цвѣтны-тѣ ливады райски красоты
 И по тѣхъ роса-та катъ алмазъ лъщи.
 Зефиръ тихо вѣе по росны-атъ цвѣтъ
 И редомъ пилѣе сладкъъ ароматъ.
 Безгрыжни пастыри невинно пѣйтъ
 И свое-то стадо на пашъ ведятъ,
 Агнета подскачатъ и нѣжно блеятъ,
 Тревы ароматны охот[н]о пасятъ.
 Сичка-та природа въ видъ развеселень
 Съ улыбка посрѣща радостны-атъ день.
 Зоро златозарна! Твой-та красота
 Въвъ восторгъ приводитъ сичко по свѣтъ-а.
 Ты секоѣ заранъ представлявашъ намъ
 Красотж-тж райскж, гдѣто е былъ Адамъ.
 Зоро прелюбезна! За тѣсъ красоты
 Отъ насъ да ли искашъ нѣкакъвъ даръ ты?
 Мы нищо не можемъ да ти подаримъ,
 Освень доръ сме живи, ще т'благодаримъ.

(С. 2—4).

НА СЛАВЕЙ-АТЪ

На гласъ: Ма кынѣрѣ мода вгыке с'тинъ митр.

Не пѣй, славей сладкопѣсный!
 Стига вече, престани.
 Недей, ангелъ поднебесный!
 Сърдце-то ми не рани.

На! сърце-то ми изгарѣ,
 Вечъ не мож да търпѣжъ,
 Катъ останахъ безъ другарѣ...
 Сънъ не мож да заспѣжъ.

Коѣ полза, като слѣшамъ,
 Че пѣешъ сладко весь день?
 Нищо! Само що въздышамъ,
 И що гынж младъ-зеленъ.

Вечъ прѣятный часъ отлете,
 Въ когото се веселехъ,
 Въ тѣй любезно майско цвѣте
 Съ мой-то либе до катъ бѣхъ.

И самъ видишъ, отъ очи-те
 Какъ ми сълзы-тѣ течатъ;
 Че надвиха вечъ тжгы-тѣ,
 Що въ отчаѣнье влечатъ.

Ахъ! вечъ гдѣ тѣй утѣшенье?!...
 Изгъби се вечъ на вѣкъ,
 Нынѣ мой-то сърце вѣхне
 Както цвѣтъ отъ сълнчовъ пекъ.